

munke posten

1969

Noget om

LÆRERE

Når jubilarer mødes, går snakken som bekendt livligt. Om alt muligt, indtil man har fundet hinanden. Men resten af dagen dominerer to hovedtemaer.

Det ene er naturligt nok klassens og (ikke mindst) egne store bedrifter i skoletiden. Og disse har for resten det til fælles med soldateroplevelser, at de i omfang og betydningsfuldhed (herunder fortællerens særlige rolle i tildragelsen) bliver pristalsregulerede, efterhånden som årene går.

Det andet hovedtema er lærerne, som man husker dem på godt og ondt. Tiden har fjernet alle distraherende facetter, og årene har gjort dem mere og mere markante (og forenklede) med hensyn til ydre, karakter og personlighed. De optræder ikke ulig sagnernes stærke persongalleri. Et par forløsende ord som udspil, og hele sriben manes frem, får liv og færdes lyslevende mellem jubilarerne.

Selv vi, der først senere kom ind i kredsen omkring Munkegades skole, har mødt dem så ofte i beretningerne, at vi er fortrolige med dem som med samtidige kolleger. Den lokale skolemytologis store helteskikkelser oplevet, opfattet og skildret i vendinger spændende fra tøvende æresfrygt til varm tillid og hengivenhed.

Hvad har givet dem denne position? Vel først og fremmest at vi som elever mødte dem i en modtagelig alder, og at vi var afhængige af dem. En god oplevelse i forholdet elev/lærer blev til en lys farve i erindringsbilledet, og en situation, hvor man gik for-

Viceskoleinspektør P. Deiblfesen.
Skoleinspektør på Munkegades skole 1955–1964.
Æresmedlem af elevforeningen.

kert af hinanden, kastede en mørk skygge over samme billede. Begge farvevirkninger har holdt sig i årevis med næsten usvækket styrke (en omstændighed der på den ene side nok kan give en lærer anfægtelser, men vel samtidig kan gøre hans gerning rig).

Er det årenes afstand, der har givet datidens lærere de stærke farver, lyse som mørke? Vel nok til dels, men mon ikke den tid — ikke alene blandt lærere, men overalt i samfundet — gav større muligheder for stærkere farver og større penselstrøg end nutiden, hvor en del bekender sig til de mere grå nuancer, der

ikke virker så provokerende, er mere praktiske i brug, men til gengæld har mistet en del i festlig farvevirkning.

Nu bagefter er vi jo ikke i tvivl om, hvem der var den rigtige lærer, og hvem der nok havde været bedre placeret i et andet job. Som elever (og forældre) registrerer vi med stor sikkerhed, når vi (vore børn) har haft den lykke at blive placeret i et samarbejds- og samværsforhold, der får betydning langt ud i fremtiden, men forsøger vi at analysere den lærer, der for os fik den store betydning, kommer vi ofte til kort.

Var det hans holdning til os, hans forståelse af netop vor situation. Eller var det hans menneskelige kvalifikationer i det hele taget, hans humør, hans ligevægt, hans retfærdighedssans. Eller måske hans faglige kunnen, der bandt os til netop hans fag. Eller havde han måske en helt særlig måde at lære os tingene på, en variation i sin undervisningsform, der fængslede? Vel igen en kombination af alle disse faktorer.

Læreren opgave i dag er vel nok på visse områder en anden end for år tilbage. Samfundet har ændret sig og med det skolens målsætning. Sådan må det selvfølgelig være, men for mig er der ingen tvivl om, at den overvejende del af grundkravene til »den rigtige lærer« går igen, er uændrede. Ikke mindst hvad angår hans holdning, hans grundindstilling til sine elever og til sit arbejde i det hele taget.

Gennem læreruddannelsen søger seminarierne at give den bedst mulige forberedelse til skolens arbejde, og fra 1. august 1969 påbegyndes netop en læreruddannelse, der trækker nogle nye linjer op:

Kravet om kendskab til den enkelte elev, hans muligheder og begrænsninger, hans baggrund, opførsel og hele væremåde er samtidig blevet til et krav om i uddannelsen at afse mere tid til at beskæftige sig med dette område. Børne- og ungdomspsykologien er kommet stærkere ind i billedet, og de kommende lærere får mulighed for at beskæftige sig specielt med enten begynderundervisning, de store elever eller undervisningen af børn med særlige problemer. Det er nok en god nydannelse.

Når kendskabet til den enkelte elev bliver større, mærkes også behovet for at kunne variere undervisningen mere. Dette prøver man at efterkomme ved at afsætte mere af uddannelsestiden til at stifte bekendtskab med og gennemprøve varierende undervisningsformer.

Men hertil kommer, at kravet om dygtiggørelse indenfor det enkelte fagområde jo heller ikke er blevet mindre. Man forlanger derfor, at den lærerstu-

derende skal møde med et godt fagligt grundlag og stiller som optagelsesbetingelse på seminarierne enten en studentereksamen eller Højere Forberedelseseksamen (for resten også en ny uddannelse). Tilmed giver man så en mulighed for, at den studerende kan vælge sig et særligt fagområde, hvor der tilbydes en dyberegående undervisning, så man kan kvalificere sig specielt til at undervise i bestemte fag.

Og om 25 eller 40 år mødes så igen jubilarer på Munkegades skole og puster liv i de lærere, der i dag og i de kommende år i samarbejde med eleverne og deres hjem forsøger at leve op til det, der senere forhåbentlig fortjener betegnelsen »den rigtige lærer«.

Og jeg gætter på, historien gentager sig også på dette punkt!

Så mangler jeg vist kun at bekende, at redaktionen havde givet mig stilemet »Den ny læreruddannelse«, og at jeg ikke har holdt mig til emnet. Også det gentager sig altså, men jeg håber på linje med tidligere elever i samme situation på tilgivelse for den friere fortolkning. Jeg skal jo heldigvis ikke have karakter for stilen.

Venlig hilsen P. Dethlefsen.

*Som alle modtagere af Munkeposten kan se,
er der i bladet indlagt en giroblanket.
Når nu bladet er læst
— med større eller mindre interesse —
vær så så venlig at gå på postbuset
og send os de 15 kr. som kontingent for 1969
15 kr. for gamle elever — 7 kr. for de
sidste 5 årgange.
Vi er ikke velhavende i foreningen,
og vi vil gerne fortsætte
med legatuddeling på skolen
og også gerne være med til at foretage
nye fremstød til gavn
for sammenholdet i foreningen.
Vi siger tak og på gensyn
onsdag den 14. maj kl. 20 på Hotel Royal.
Bestyrelsen.*

Bestyrelsen:

Pastor A. K. Baunsgaard, Ormslevvej 56, Viby J.
Bankfuldm. Poul Hvid Jensen, C. F. Ågårdsvej 34,
Højbjerg.
Fabrikant Randlev Rasmussen, Vesterbrogade 1.
Ekspeditionssekr. B. Klercke Rasmussen, Rostrupsv. 9.
Skoleinspektør Sv. E. Bang-Sørensen
Lærer L. Winkler.

Men her har vi dem, som de så ud i 1917. — 3. m. a er på Himmelbjerget med deres elskede lærer Oluף Arndal, der var lærer på Munkegade skole fra 1910 til sin død 1934. 6 af disse stoute fyre var med til jubilæet 29. marts på skolen. Kriminalass. Bali, Arhus, som skriver herunder, var desværre syg, da denne udflugt fandt sted — til gengæld var han med til jubilæet.

1919-1969

Da jeg for et par dage siden fik en telefonopringning fra pastor Baunsgaard med forespørgsel, om jeg — i anledning af, at jeg i år var 50 års jubilar — kunne tænke mig at skrive et par ord til medlemsbladet, svarede jeg, at jeg kunne skrive en hel bog.

Det agter jeg nu ikke at gøre, men »vi gamle« synes ikke, at det er mærkeligt, at en skole — som Munkegade var den gang — satte sit præg på eleverne for resten af deres liv.

Munkegades skole var vel en af de første skoler, som gav »arbejderklassens børn« — undskyld udtrykket — lejlighed til en videregående uddannelse, end den almindelige borgerskole kunne give.

Ganske vist var der jo de private skoler med »præliminæreksamen«, men det var betalingskoler, og det var de færreste, der havde råd til at lade deres børn gå der.

Nu skal man ikke tro, at det var helt gratis at gå i »Munkegade«, nej, vi måtte selv betale vore skolebøger, og jeg husker, at jeg engang — tilfældigt — kom til at høre min far sige til mor: »Jeg ved altså ikke, hvorfra jeg skal skaffe penge til den knægt skolebøger.« — Men han skaffede dem.

Jeg begyndte i »Munkegade« i 1914 — altså samme år, som den første verdenskrig udbrød, og der kom nogle drøje år.

Far var indkaldt til »sikringsstyrken«, som det den gang kaldtes, og han lå på en gård oppe i Nordjylland, hvor de fik alle tiders mad.

Herhjemme måtte vi nøjes med den understøttelse, som mor fik, medens far var indkaldt, og den strakte ikke langt.

Hun stoppede og lappede og holdt os rene og hele i tøjet, og hvis vi af og til var noget »langhårede«, så var det ikke for at være »anderledes«, men fordi der ganske simpelt ikke var penge til at blive klippet for.

Jeg kan huske, at vi i aviserne læste, at i 1918 var

tyskerne begyndt at indkalde drenge på 15 år. Vi så lidt på hinanden og tænkte: »Hvordan ville vi monstro se ud i soldateruniformer?«

Men skolen gik sin gang, vi var jo trods alt frie mennesker i modsætning til 2. verdenskrig, og når jeg nu tænker tilbage, ja, så dukker minderne frem på samleband.

I 1. mellem traf jeg den bedste kammerat, som jeg nogensinde har haft, og vi holder sammen endnu, så vi kan holde 55 års »kammeratskabsjubilæum« i år.

Og så var der vores klasselærer — hr. Arendal — en af og til noget hidsig personlighed, der gav »nødder« (han bankede os oven i hovedet for at høre, hvor hult det lød), og når han var i mindre godt humør, gav han nuller samt 1 og 3 taller — så kunne vi lave en cykel af dem og cykle hjem.

Men en personlighed var han, en enestående pædagog der forstod drenge, og som af og til gav sig til at diskutere med os, hvad der vistnok den gang var noget ret enestående.

Jeg husker, at vi engang havde religion med ham, og en af drengene spurgte ham, om han nu også selv »troede«, hvortil han roligt svarede: »Ja, naturligvis gør jeg det. Tror du virkelig, at jeg ville sidde her og forsøge at banke forstand ind i jeres hoveder, hvis jeg ikke »troede.« Sådan et sprog kunne vi drenge forstå.

Jeg husker, at en 3. eller 4. mellem havde anskaffet sig nogle »tampe«. De var lavet af flettet sejl garn, og de blev brugt til at slå andre — og selvfølgelig — mindre drenge med.

Hr. Arendal havde haft »gårdtur« og bemærket det, men han foretog sig intet, før han kom op i klassen.

Så sagde han stille og roligt: »Jeg har bemærket, at nogle store drenge slår de mindre med nogle rebtampe. Kan I klare det?«

Det kunne vi — for vi gik jo i Ra. — og dagen efter lå der ca. 10 tampe på katederet, da hr. Arendal kom ind.

Han så lidt på dem, slog et slag i katederet med en af dem, gemte dem væk, så ned på os og sagde: »Tak.« Ingen yderligere kommentarer, men vi følte det som et »ridderslag«.

Ved en lejlighed kom overlæreren — det var ikke Knud Christensen — ind i klassen og ville have at vide, hvem det var, der havde lavet en eller anden genistreg, og han tilføjede, at han vidste, at drengen skulle søges i vor klasse, for han havde selv spurgt i sin egen klasse, og der fandtes han ikke.

Jeg kan huske — og jeg kan endnu se det for mig

— at hr. Arendal rejste sig op, så på hver enkelt dreng i klassen og spurgte så: »Er der nogen af jer, der har gjort det, som overlæreren siger?«

Der blev svaret nej, hvorpå hr. Arendal vendte sig om mod overlæreren og sagde: »Så kan De altså ikke regne med at finde drengen her!«, hvorpå overlæreren gik tilbage til sin egen klasse — og fandt drengen der.

Jeg synes, at det var stort af hr. Arendal. Jeg forstår faktisk ikke at han turde, men han må jo alligevel have kendt os.

Da han blev syg — meget syg — arrangerede vi os på den måde, at vi gik een ad gangen for at besøge ham, således at han fik besøg hver dag, indtil han blev for svag til at modtage besøg.

Hver af os havde en eller anden lille ting med til ham, et æble, en bog, han skulle læse, eller andet, hvad vi nu kunne finde på — små kærlighedsgaver — og jeg tror, at det gjorde ham godt.

Jeg glemmer ham aldrig.

Jeg har da heller ikke glemt de andre lærere, nogle husker man særlig godt, andre mindre godt, men lad det nu ligge.

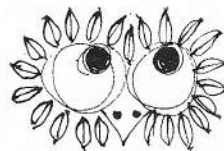
Alting skal have en ende, og det skal dette indlæg også, så derfor vil jeg slutte med at fortælle, at min søn også har gået i »Munkegade«. Jeg har giftet mig med en pige fra vores »søsterskole« i Christiansgade. Min datter og min svigerdatter har også gået i Christiansgade, så det har altså udviklet sig til et helt familieforetagende.

Jeg hilser min »gamle skole« i ærbødighed og siger: »TAK.«

Viggo Bali (tidl. Sørensen),
kriminalassistent.

At der er krummer i vore 50 års jubilarer, kan man forstå, når man ved, at Viggo Bali sidste år — 1968 — tog idrætsmærket for 34. gang og dermed selvfølgelig både har guld og sløjfer — han har endda et billede af overrækkelsen, men vi måtte ikke sætte det i »Munkeposten« — for som han sagde: »De gamle kammerater tror bare så, at jeg vil blære mig!«

Red.

»BOMBEN«

der ikke fattede i 1942

En »skæv« 25 års jubilars afsløring af en Munkegade-bladskandale.

Når »Munkeposten«s redaktør letsindigt stiller spaltepads til rådighed for en kollega, der endda kun er »skæv« 25 års jubilær, er det på sin plads at løfte sløret for en af skolens bladskandaler.

I december 1942 forsøgt tre 4. m. a.'er sig i den vanskelige avis-branche og udsendte et elegant duplikeret fire-sidet skoleblad med det i en krigstid uhyggeligt klingende navn »Bomben« til glæde for »tidligere og nuværende elever i Ny Munkegades skole«.

En af redaktørerne fortalte i en introduktionsartikel, at han som 1. mellemelev havde læst et tidligere »Bomben«, men at det var ophørt med at udkomme. I 1941 forsøgte en ny redaktør sig — men kun en enkelt gang, og nu skulle det altså være alvor. Læserne blev opfordret til at sende nyheder, artikler, opgaver eller vitser til næste nummer, endda med tilsgagn om »eventuelt honorar«. Der var stil over det genopdukkede »Bomben«. En så vigtig detalje som pris gik man let henover, men det blev dog oplyst, at det var muligt at tegne et års-abonnement formedels 1 kr. Bladets to redaktører var Jørgen Holleufer og undertegnede, og jeg har en svag erindring om, at mag. art., lektor Preben Dollerup, Journalisthøjskolen, var »associeret« redaktionen som annoncetegner. Jeg har ikke forsøgt at få det sidste bekræftet, idet jeg så kunne risikere at få dementeret påstanden om, at han var den egentlige skyldige i, at »Bomben« kun udkom i december måned. Enhver sund avis skal have en fornuftig balance mellem indtægterne fra salg og fra annoncer. I det første nummer fandtes kun to små forkølede annoncer på forsiden, henholdsvis fra Lyfa og Engelsk Beklædnings Magasin, og da Dollerups evner som annonce-akkvisitør utvivlsomt ikke har stået mål med redaktørernes ildhu, er han den egentlige skyldige i, at »Bomben« så brat ophørte igen.

Det får stå hen som et uopklaret mysterium, hvor mange der ofrede et års abonnement på det nye skoleblad og som følge heraf i 26 år forgæves har ventet på års-abonnementets 11 andre numre.

Historien havde unægtelig været mere flatterende for redaktørerne, hvis censuren — i overlærer Badens skikkelse — havde stoppet bladet. Men det ene eksemplar dokumenterer desværre, at 1942's ungdomsoprør var meget spagfærdigt. Vi nåede vel ikke

Arne Ejbye-Ernst

rigtig at blive »Munkegade-dreng« med en skolegang, der blev delvis splittet, fordi vi tvunget af krigens omstændigheder blev henvist til Frederiks Allé.

Det var ellers en periode, hvor der kunne være et godt grundlag for et rask oprør mod et efter nutidens forhold autoritært lærerkollegium, der svingede spanskroret med og uden charme. I gymnastiktimerne svingede Peter Schulz under meget formildende omstændigheder sit tov med både sikkerhed og charme, og målet var altid den bagdel, der ikke nåede at komme fri af hesten eller bukken. Men »Bomben« holdt sig fra disse sprængfarlige emner, hvilket måske er den virkelige forklaring på den manglende succes.

Fire år senere sad de to redaktører og den uheldige annonceakkvisitør som journalistelever henholdsvis i Kolding, Silkeborg og Randers. Det var før fjernskriverne endnu rigtig var nået til Jylland, og det faldt i elevernes tunge lod at forsøge på at opfange nyhedsbureauernes radioudsendelser og omsætte telegrammerne til manuskripter, der efter bedste to-finger system blev formet på redaktionernes absolut ældste skrivemaskiner. Det skete ofte, at der manglede både et og flere ord i telegrammet, og så holdt den tidligere »Bomben«-redaktion et lille ekstra telefon-redaktionsmøde, hvor telegrammerne blev rekonstrueret, så de nye læsere kunne få en mere kontinuerlig nyhedsdækning end Munkegade-eleverne anno 1942.

*Arne Ejbye-Ernst,
chefredaktør, »Politiken«.*

1944-1969

— nogle af de krigsramte!

Her er to jubileringende klasser, øverst 3. m. c i 1941. Billedet er taget i biblioteket, og afdøde lærer Thøger Jensen står i baggrunden. Og så er det a-klassen, også i 1941, denne gang er det Valdemar Holst, der overvåger, at man ser flittige ud!

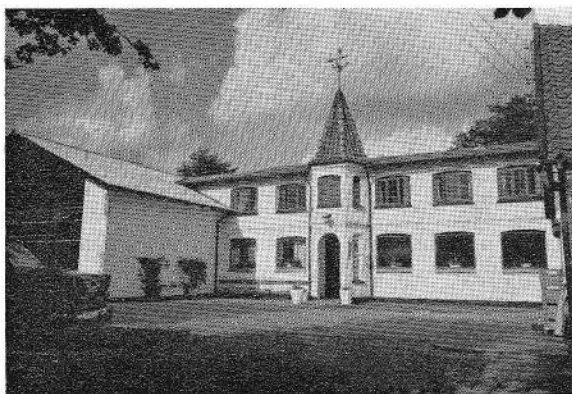
TRY HØJSKOLE

Try højskole er en gammel skole. I 1973 kan den fejre 100 års jubilæum, og til den tid er den oprindelige bygning fra 1873, der rummer køkken og spisesal og køkkenlederbolig (gl. forstanderbolig) revet ned til fordel for en ny foredragssal i utraditionel forstand, idet man må se i øjnene, at foredrag i »gammeldags« forstand kan overleve sig selv, idet mennesker nu om dage både er meget mere vidende og i høj grad trænger til aktivitetsformer.

Den gamle bygning blev oprindelig bygget som en købmandsgård, som senere kom på tvangsauktion og af dyrlæge Mørck Sæby (folketingsmand) købt til en højskole. — Til denne skole knyttede han sønderjyden Jens Hansen Fogt, der købte skolen i 1876 og som sad som forstander på Try højskole til 1914, da hans søn Frode Fogt overtog skolen og dermed ledelsen indtil 1944. Dette år overtog svigersønnen Peter Sejlund Sørensen skolen, og sammen med Frode Fogts datter Hilda ledede de skolen til 31. december 1967.

Den 1. januar 1968 overtog min kone Kirsten og jeg ansvaret og ledelsen af skolen efter at denne altså i tre generationer havde været i slægten Fogts-Sejlund Sørensens eje. Den 1. april 1966 var skolen blevet en selvejende institution, efter at den i 1955 var blevet statsanerkendt sygeplejehøjskole.

Dette indebærer, at Try højskole er en forskole for vordende sygeplejersker — både mandlige og kvindelige. Indtil nu har vi ikke haft mandlige elever — I øjeblikket har vi dog en mandlig sygeplejerske som undervisningsassistent. En sådan assistent må vi kun have et år, hvis ikke sygeplejersken har gennemgået uddannelsen som undervisende sygeplejerske ved Århus universitet (Danmarks Sygeplejerskehøjskole). Ved skolen er der normeret en skoleforstanderinde, der tager sig af de sygeplejefaglige områder, og en

Hovedfløjen på Try Højskole.

Forstander Axel Pedersen, Try Højskole, Dronninglund.

universitetsuddannet sygeplejelærerinde + ovennævnte undervisningsassistent. Derfor er der knyttet en forstander, der har den administrative og pædagogiske ledelse samt tre højskolelærere (inder).

Det er et meget spændende arbejde at have, både højskole og faglig undervisning. Det er en stor udfordring til højskolelærerne at formå at give eleverne almen og nyttig viden om medmenneskelige problemer. — Det er så vigtigt i et samfund, der kræver effektivitet og ensartethed, at være med til at uddanne vordende sygeplejersker, således at teknik og paratviden ikke er tilstrækkelig over for patientpleje i en tid, der er hård og ubarmhjertig i menneskers indbyrdes forhold.

Det er en lykkelig gerning!

Hvordan er jeg som seminarieuddannet lærer endt som forstander for en så speciel uddannelse som sygeplejergerningen? Ja, den redegørelse er lang og trang, men kortest kan det vel udtrykkes i dette: En lyst til at virke blandt mennesker og for mennesker samtidig parret med social engagement!

Uddannelsen inden for sundhedsplejen er i støbeskeen, og meget af den trænger til fornyelse og debat.

Det er et af de sidste områder inden for uddannelsessektoren, der er stærkest præget af autoritet og på mange måder en for stærk form af ensartethed. I en samfundsudvikling, der er dynamisk, er det et spæn-

dende job at være placeret dér, hvor der er udvikling og gæring. Altså både et lykkeligt og spændende og ansvarsfuldt job. Måtte jeg leve op til kravene.

Axel Pedersen, R a 1944.

Her er JUBILARERNE

Ved elevforeningens generalforsamling i 1968 lovede de seks fremmødte af årgang 1944, at de ville forsøge at samle deres årgang til skolejubilæum 1969, og lige efter skoleferien 1968 henvendte Erik Timmermann fra årgang 1939 sig til Ny Munkegades skole og til elevforeningen for at få hjælp med navne og adresser. Forberedelserne var gjort, og skolejubilæet i 1969 dermed sikret.

Vi var nu blot spændt på, om rekorden fra sidste år ville blive slået — og det blev den — med bistand af 40 og 50 års jubilarer.

Den 29. marts mødte 90 »gamle« Munkegadere med flere af deres lærere anført af viceskoleinspektør M. Liljeroth, der var mødt med »bogen«, men det blev dog ikke nødvendigt at notere, for som direktør Einar Christensen, Risskov, udtrykte det i sin tale til Munkegadepigerne og -drengene af i dag, var det umuligt at sove i dag for kriblen i maven.

Mange af de »gamle« havde ikke været på skolen, siden de forlod den. Mange ting er jo ændret — pigerne er kommet til — morgensangen er ændret. Vi sang først: Se, nu stiger solen af havets skød. Derefter underholdt, som man gør det hver lørdag — en af klasserne med to muntre sange.

Ved rundgangen konstaterede man, at skolen indvendig havde fået en »ansigtsløftning«. Den 82-årige

overlærer J. C. Filskov Christensen konstaterede, at hans klasse af årgang 1939 ikke havde glemt hverken ham eller Pythagoras.

En af de ny gymnastiksale var rammen om den lille sammenkomst, hvor elevforeningen var vært, og hvor skolebetjent Sørensen og frue havde sørget for kaffen med friskbagt morgenbrød. Vi vil gerne sige skolebetjenten tak for det store arbejde i den anledning. Under kaffebordet ønske elevforeningens formand til lykke med dagen, og skoleinspektør Bang Sørensen fortalte lidt om Ny Munkegades skole af idag.

Mødet med deres gamle skole blev for alle en meget stor oplevelse.

For 30 årsjubilæerne var der arrangeret frokost på Sjette Frederiks Kro i Riisskov, og de havde en meget fornøjelig eftermiddag. Mange kaldte minderne frem

fra tredivernes glade dage på Ny Munkegade. Der blev talt af bl. a. viceskoleinspektør M. Liljerøth, handelsoverlærer Poul Pedersen (P. P.) og af overlærer P. Ehrenrich-Pedersen.

I Sallings tagrestaurant kaldte årgang 1944 minderne frem bl. a. om deres »landflygtighed« til en af byens »tøseskoler«, da tyskerne i december 1942 tog Ny Munkegades skole. Dette samt mange både lyse og muntre minder kaldte Knud Kuld Jensen frem. Forstander Aksel Pedersen drog sammenligninger med ungdommen før og nu. Seminarielektor Kaj I. Andreassen sagde, at nok var tonen barsk dengang, men humøret var bagved. Når timen var forbi, var alt glemt. Alle var enige om, at det havde været en dejlig dag, og vi siger tak til skolen og til dem, der stod i spidsen for arrangementerne.

Hvem tager sig af skolejubilæerne i 1970?

Elevforeningen meddeler

Så er der atter gået et år, og det er rart at se, at interessen for Munkegade Skoles Elevforening ikke er svækket, men er i tiltagende år for år. Det mærkede vi ikke mindst til jubilæerne oppe på skolen, hvor vi fra foreningens side i år havde gjort det — og agter at gøre det i fremtiden — at vi var værter ved et fornøjeligt kaffebord i gymnastiksalen. Vi kunne nemlig ikke være i biblioteket — der var mødt ca. 100 deltagere, og jeg synes, det er helt enestående ting, at der år efter år møder så mange gamle elever op på skolen for at fejre den og fejre hinanden.

Stemningen var der selvfølgelig med det samme, og den skal nok have holdt sig ved de forskellige frokoster og sammenkomster, som var arrangeret i dagens anledning.

Så havde vi jo som bekendt 40-års jubilæet sidste år, og i den anledning blev der på et godt tidspunkt nede på Royal samlet en ekstra skilling ind til elevlegaterne. Jeg havde den glæde at give de 4 elever, som skolen havde udvalgt, lidt mere end sædvanligt, og jeg havde den glæde, at en af forældrene sagde til mig, at sådan en elevforening er alligevel med til at glæde både elever og forældre og lærere — som vedkommende sagde: Det er med til at gøre skolen til noget, der kommer os allesammen ved endnu mere.

Bagefter var jeg som sædvanlig inviteret med til lærernes lille afslutning, og det er meget hyggeligt ved en sådan sammenkomst at komme lærerne på nærmere hold.

Jeg talte også som sædvanlig ved juleafslutningen — det er rart at se, hvordan vores gamle skole løser disse ekstraopgaver på en både værdig og fornøjelig måde. Jeg har på fornemmelsen, at det stadig er godt at gå i Munkegade skole.

Så noget helt andet, som skoleinspektør Bang-Sørensen omtalte ved kaffen på jubilæumsdagen — i 1972 har vores gamle skole 125 års jubilæum, og vi der var med, da skolen fejrede 100 års jubilæet i 1947, husker vel alle med glæde denne fremragende dag.

Vi må derfor allerede om ikke så forfærdelig længe til at snakke om dette jubilæum. Må jeg sige det sådan: Skulle der blandt vore medlemmer og læsere være nogle, der har

gode ideer i den retning — lad os så høre om det allerede ved generalforsamlingen onsdag den 14. maj på Hotel Royal — der skal vi jo med, og har du ikke været med før, så kom i år — der er altid nogle du kender, og der er en god stemning — for det er Munkegadedrenge, der er sammen!

A. K. Bannsgaard.

Elevforeningens regnskab for 1968:

	Indtægter kr.	Udgifter kr.
Overført beholdning	596,99	
Indgået kontingent	4.757,00	
Betalt af annoncerne	350,00	
Indsamlet på generalforsamlingen 1967	550,00	
Renter af giro og sparekassebog	14,67	
Munkeposten		2.479,10
Generalforsamlingen (heraf udgifter til porto og annoncer kr. 473,94)		1.312,59
Præmier m. v. ved skolens afslutning.		1.122,35
Girokort m. v.		70,18
		<u>4.984,22</u>
<i>Beholdning:</i>		
Sparekassebog med Spare- og Lånekassen nr. 951.02-31509	1.174,51	
Postgiro	31,92	
Kontant	78,01	1.284,44
	<u>6.268,66</u>	<u>6.268,66</u>

Århus, den 5. januar 1969.

P. Hvid Jensen.

Regnskabet revideret. Girobeholdning afstemt med konto-udtog pr. 25. november 1969. Sparekassebeholdning afstemt pr. 21. november 1968. Kassebeholdning pr. dato.

Århus, den 12. marts 1969.

B. Schou. C. Jensen.

Fra »Borgerdrengeskolen« tid —

Når jeg i min praxis møder en skoledreng, spørger jeg ofte, om han er glad for at gå i skole. Svarer han ja, er alt »all right«; men er han ked af sin skolegang, beklager jeg ham dybt.

Når man — som jeg selv — syntes, at hver eneste skoledag lige fra pogeskolen i Sølystgade i en almindelig lejlighed til den sidste studiedag før embedsexamen var en fest, fordi den betød en daglig opdagelsesrejse — ja, så kan jeg næsten ikke forstå, at man er ked af at gå i skole.

De få erindringsglimt fra mine år i Munkegades skole, »Borgerdrengeskolen«, som vi kaldte den, stammer fra århundredets begyndelse, denne gyldne tid, hvor man (P. Munch) trods Boerkrig og krigen i Østasien aldeles sikkert stolede på, at vi i Vesteuropa var så oplyste, at for os var krig en umulighed.

1914 betød for os det totale sammenbrud af romantik og lyse drømme. Og hvordan er det gået lige til den dag i dag? Ak! Ak!

Så langt mine år i Munkegades skole end ligger tilbage (jeg kom i Kathedralskolen 1906), står de som mejslet ind i mit sind.

At vi havde en fremragende lærerstab, fremgår af den kendsgerning, at flere af lærerne blev ledere (»Overlærere« — nu: »Skoleinspektører«) af andre kommunale skoler i Århus.

Min overlærer var Knud Christensen. Han blev kaldt »Fede«, skønt han efter almindelige medicinske begreber ikke var overdreven korpulent. Han var en høj, kraftig, myndig mand, som vi havde stor respekt for.

Jeg kan her indskyde, at det absolut lå til mit slægtled at have respekt for vore lærere, vore forældre — i det hele taget for autoriteter; og vi følte ansvar overfor dem. (Om undtagelser: se senere).

Skoledrengens liv lå beskyttet i fars og mors kærlighed. Jeg kan med let modifikation citere Baggensen:

»og kendte frygt og grublen, sorg og harme
så lidt som penge, græsk og galathe.«

Skolen var en fest, lektielæsning var leg. Fritiden var leg.

Det var vidunderligt at lege med snurretoppe på gaden, der var ganske fredelig — uden farlige biler.

Jeg kan med Johs. V. Jensen bogstaveligt sige: »Som dreng skar jeg skibe«. Af en lægte kunne der blive mange 15 cm lange både. Vi sloges med »fjender« på træsabler. Søvnens var sund og dyb . . .

Det lyseste og smukkeste minde fra skolen var

Laurentius Holm, læge, Brabrand.

morgensangen. Jeg ser tydeligt for mig den store sangsal, hvor klasse efter klasse i regelmæssige kolonner tog opstilling og til sidst helt fyldte salen. Ved siden stod lærerne som befalingsmænd. I spidsen stod overlærer Knud Christensen og ledede sangen uden noget instrument.

Her grundlagdes mit kendskab og kærlighed til vore skønne morgensalmer: Ingemann: »Nu vågne alle Guds fugle små«, »Lysets engel går med glans« — Kingo: »Nu rinder solen op af østerlide« o. s. v.

Det er ganske ejendommeligt, at alt det solskin, der strømmer gennem disse sange, har været bestemmende for min erindring. Jeg synes, at morgensangen, denne dejlige indvielse til dagens gerning, *altid* var akkompagneret af solskin gennem de østlige ruder. — Ganske på samme måde oplevede jeg det i Kathedralskolen, hvor navnlig Jacob Knudsens »Se, nu stiger solen«, gjorde et dybt indtryk på mig. Salen i Kathedralskolen havde da også det meget smukke navn: »Lovsangssalen«.

Den ældste af skolens lærere var en lille, smuk gammel mand med snehvidt hår. Hans navn var Ingerslev. Når vi sang »Lyksalig, lyksalig«, gik han altid ud. Det hed sig blandt eleverne, at han overvældedes af sorgen over sin hustrus død . . .

Knud Christensens speciale var regning; han havde

udgivet en regnebog. Han lærte os det geometriske bevis for den pythagoræiske læresætning: (I en retvinklet trekant er kvadratet på hypotenusen lig summen af kvadratet på kateterne). Det overraskede og morede mig, da jeg kom i Kathedralskolen da at bevise denne sandhed ad *arithmetisk* vej.

I dansk havde vi H. C. Holm, der var alterdegn ved Sct. Paulskirken. Prøvestenen på vore evner til at skrive fejlfrit dansk var »Bonden laa bunden paa Bunden af Vognen«. (Det var den gang, vi endnu brugte store bogstaver). Som julegave forærede vi ham engang en af den tids så yndede lange piber, hvis skaft var $1\frac{1}{2}$ m.

I regning og skrivning havde vi en fremragende pædagog: H. C. Christensen. Til brøkrekning anvendte han dejlige pærer fra sit espaliertræ. Enhver af os kunne jo tydeligt se, at når han skar en pære igennem, var der 2 halve. Til skrivning brugte vi hefter med et så sindrigt system af vandrette og skrå streger, at hvert bogstav var lænket til sit bestemte felt. Han var som nævnt så udmærket en pædagog, at skoledirektøren ville skaffe ham Dannebrogssordenen. Kollegerne overtalte ham da imidlertid til at nægte at modtage denne udmærkelse og i stedet for »forlange« Ridderkorset. Det kom der jo ikke noget ud af. Jeg syntes, det var synd for den gamle, vel-tjente lærer, som da også i virkeligheden var ked af dette offer på kollegialitetens alter.

Vor gymnastiklærer, Olsen, var en undersætsig underofficerstype. Vi kunne godt lide ham. Jeg mindes især svømmetimerne på »Nordre badeanstalt« (udfor VI Frederiks kro). Vi løb i eet stræk den lange vej derud. Det var bestemt ikke sundt. Det festligste var, når Olsen sprang fra vippen og viste os — undrende — sin svømmekunst.

Den lærer, der øvede størst indflydelse på mig, var Jens Ølsgaard. Vi havde ham til geografi, religion, tegning og sang.

Han var kunstner, broder til billedhuggeren Elias (Sabro, Pan, Enkens skærv) og maleren Knækkenborg.

Netop i min skoletid udførte han de mange tegninger fra det gamle Århus, der danner hovedstammen i hans »Århusbogen«. (Jeg vil anbefale alle mine læsere at gå ind på Folkebiblioteket eller Statsbiblioteket og bare kigge denne smukke bog igennem).

Et par ord i relation til hans fag. I 3. klasse havde jeg i geografi en udmærket, almindelig anerkendt pædagog (Larsen); men mærkeligt nok kunne han ikke lære mig noget. Jeg fik endog en dag af spansk-røret. Men det ganske uforklarlige skete, at fra det øjeblik jeg kom i 4. klasse og fik Ølsgaard til lærer, fik jeg *altid* ug i det fag.

Af hans religionsundervisning husker jeg en lille, men unægtelig overordentlig vigtig bemærkning. Vi talte om bøn. Han sagde da: »Undertiden kan et suk være nok«. Det glemmer jeg ham aldrig.

Fra sangundervisningen, der ledsagedes af violin, og som væsentligst bestod af kære danske sange, huskede jeg en yndig lille sang, der udstrålede den skæreste forårsfornemmelse. Denne lille melodi (hvis tekst jeg ikke kendte) lå altid på spring i mit sind. Efter mindst 40 års forløb skrev jeg da til Ølsgaard, der boede på Mallorca, og fortalte om mit minde.

Han sendte mig da både noder og tekst. Det viste sig, at såvel komponist som forfatter var — ham selv.

Hvad tegning angår begyndte vi altid med at dele et stort stykke tegnepapir i 4 lige store rektangler. Det var svært at få linierne lige. Vi fandt da på at bruge lineal, vidske den »primære« linie ud og tegne i sporet af denne; men det blev jo straks opdaget; og så kom straffen: Vi skulle lægge den flade hånd på katetret med håndfladen opad. Med et ganske tyndt spanskrør af 40 cm længde svirpede Ølsgaard så ned på hånden med et utal af svirp.

Det gjorde nederdrægtig ondt! Men hvad der gjorde afstraffelsen direkte uhyggelig, var at der hos læreren oparbejdedes et sandt sadistisk raseri, så lorgnetterne faldt ham af næsen; og han kunne kaste et helt knippe nøgler i hovedet på en synder, der snakkede med en sidemand. — Jeg kan ikke lide at tænke på sådanne scener, men iøvrigt holdt jeg meget af ham.

At mine erindringer iøvrigt ikke altid var den rene sødsuppe fremgår også af, at vi havde en lærer, meget skikkelig, men ganske uduelig. Han blev senere (det var ikke i Kn. Christensens tid) forflyttet, og der kom en hel »affære« ud af det, som tjener de pågældende til liden ære. Men jeg nævner det, fordi det beviser, at elever på 10—11 år kan have et skarpt blik for en undervisnings værdi.

Examensdagene havde en ganske særlig glans over sig.

Vi havde søndagstøjet på.

I skolegården blev der solgt »granater«: 4-kantede karamelstykker med nødder i — og »abesnot«: geleagtige, ca. 8 cm lange flerfarvede stønger.

Til sidst et par ord om kammeratskabet:

Tonen blandt os var fin; det var lutter flinke fyre. Aldrig har jeg mødt råhed eller lavhed, ondskab eller misundelse.

Det var gennemgående særdeles velbegavede drenge fra udmærkede hjem. Mange blev fremstående samfundsborgere.

Det er med den største taknemmelighed jeg tænker tilbage på mine kammerater og lærere i »Borgerdrengekolen«.

Laurentius Holm.

Et højdepunkt *i tilværelsen...*

Baunsgaard sendte et par numre af »Munkeposten« — pæn mand, på en fin måde gjorde han opmærksom på, at der manglede et navn i listen over foreningens medlemmer; det findes nu. Listen fortalte forøvrigt, at de fleste af medlemmerne boede i Århus eller nærmeste omegn. Det er vel så ligetil, men vi er vel også en del, der flyttede fra byen, nogle endda langvejs hen. Jeg for mit vedkommende endte »på landet«, mere nøjagtigt: i nærheden af Ejer Bavnehøj, altså ikke så langt hen endda. Overskriften er det slogan, vores udmærkede restauratør dér har ladet trykke på sine servietter — vel valgt og sandt.

Jeg virker nu ikke på Bavnehøjen, men lidt længere nede i den gamle Ovsted kirke, en af landets højst beliggende og ældste kirker. Den er et besøg værd (som alle andre kirker er det naturligtvis), den er åben, og man er velkommen.

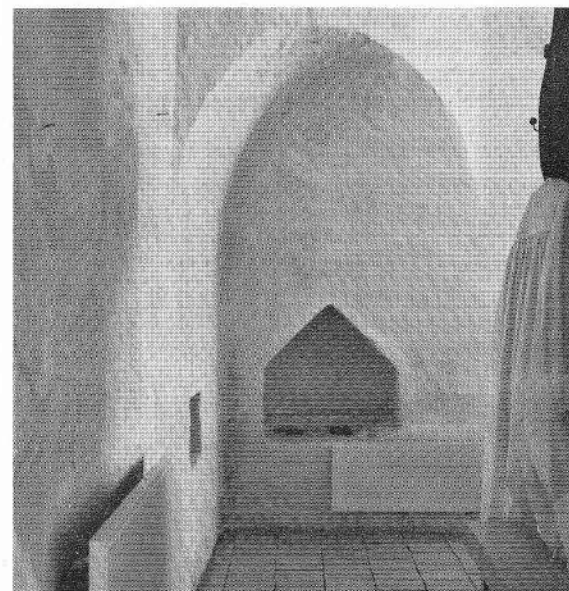
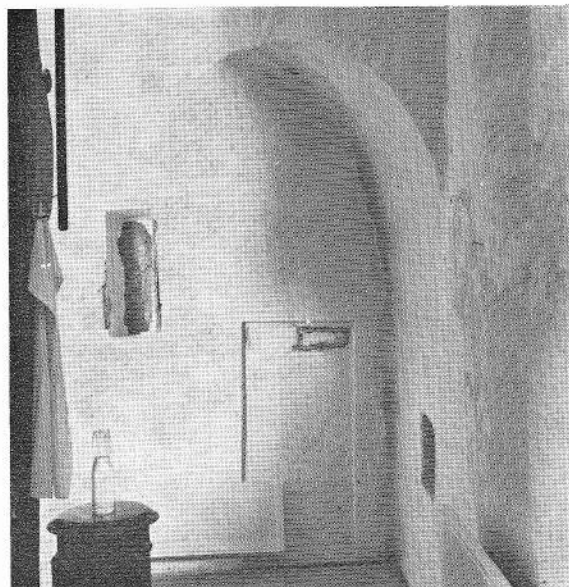
Før I går ind, bemærk så lige den lille gruppe træer, der står lidt nord for kirken. De omgiver den gamle helligkilde, Sct. Annas kilde, i mands minde har man hentet vand her, når der skulle være dåb. Vi gør det stadigvæk, gamle skikke brydes ikke så let.

Syd for kirken er der et andet vandhul, men af en hel anden art: »Ma Rams hul«. Her er en gammel heks blevet begravet, og for at sikre sig mod, at hun gik igen, rammede man en egepæl gennem hende. Gammelt sagn, sagde vi. En dag prøvede læreren at grave — og fandt egepælen.

Men også inde i kirken er der meget at se. Indmuret i korvæggen ses en »servante« fra o. 1050 med afløb for vand og vin — den er i brug stadigvæk. Der er en løngang i muren fra kor til hvælving (men benyt den ikke, den tids mennesker var betydeligt slankere end velfærdsstatens). På altret står stadig den gamle kande til præstens »håndtvæt«, den har form som en løve og er fra o. 1250; den bruges dog ikke mere, en senere tid har betænkt præsten med et blikfad og et rustent stativ — som fungerer udmærket. Der er altertavlen, som sognepræsten dengang, Jens Storing, skænkede i 1691 af glæde over udnævnelsen til provst. Der er kirkeklokken fra 1591, skænket af en anden sognepræst, om hvem, der går de vildeste frasagn. Der er meget andet.

Et museum? Der er ialtfald mange gamle ting. Man kommer til at holde af dem, når man færdes der til daglig, også selve rummet. Her har de gamle fejret livets højdepunkter, både de glædelige og sørgelige. Det gør vi stadig. Og oplever da forresten, at de gamle ord fra Galilæa og Judæa har en egen magt over sindet, når det gælder.

Og så mindes jeg sommetider gamle H. C. Holm fra skolen. Heller ikke dengang var det nogen sine cure at være religionslærer, sandt at sige bidrog jeg ikke særligt dertil, jeg måtte en dag selv levere beviset for (som Thru Møller grinende sagde), at der

Billederne er taget af arkitekt Aksel Skov, Århus, for et par år siden, da Ovsted kirke restaureredes.

Øverste viser et middelalderligt indmuret skab i korvæggen og den lave (dengang tilmurede) dør til løngangen, åbningen til højre er en åbning, som vistnok brugtes, når spedalske ville til alters (de måtte nemlig ikke komme ind i kirken). Nederste viser den gamle piscinaniche = servante, sådanne findes der kun yderst få af i de gamle kirker. Til venstre i billedet en åbning til de spedalskes altergang. (De skæmmende varmeapparater er nu fjernede).

kunne trækkes flere parallelle diagonaler i en »rombe«. Men jeg mindes det uden nogen form for bitterhed, det var sikkert vel fortjent. Når det gik særligt »hedt« til, plejede han at sige: »Jaja, drenge, I forstår det ikke nu, men der kommer en dag —«. Jeg

mindes ham med megen veneration, ikke blot fordi han var en god lærer, men fordi han virkelig fik ret. Det ville jo nok have glædet ham, om jeg havde nået at få det sagt — det fik jeg altså ikke.

Idag føler jeg som min gamle religionslærer, at det er en amputeret tilværelse, hvis det, som kirken står for, mangler. Det er virkelig et højdepunkt i tilværelsen at gå ind i det gamle rum, hvadenten der nu

er anledning eller ikke, og høre om livet, der er både dejligt og svært.

Og skulle søndagsturen en dag gå ud ad hovedvej 10, kør så ca. 8 km syd for Skanderborg til højre, det er vejen til Bavnehøjen og kirkebakken, begge steder er værd at besøge, det er begge højdepunkter i tilværelsen.

Bruno Jensen (Real b, 1930),
sognepræst, Ovsted-Tåning.

Elevforeningens legater:

Anette Gisselssen, 3. real.

Lone Svinth, 10. kl.

Flemming Laursen, 10. kl.

Bjarne Thaysen, 9. kl.

Forældreforeningens legat:

Anette Asferg, 9. kl.

Knud Kristensens mindelegat:

Kurt Heron Nielsen, 3. real.

Sports- og kammeratskabslegat:

Lars Aaby Brændstrup, 3. real.

I sin beretning omtalte formanden, at elevforeningen lever på det kammeratskab, som blev skabt i skoletiden, og at der er et ønske om at bevare det, er de mange jubilarer, der stadig møder op på skolen, et bevis for. I år fejrede 77 tidligere elever henholdsvis 40 og 25 års jubilæum, et fremmøde, der må virke som en kraftig opfordring til andre.

Munkeposten havde naturligt især beskæftiget sig med jubilæet, og det var formandens håb, at bladet stadig var redigeret på en sådan måde, at det kunne have medlemmernes interesse.

Med stor hjælp fra skolebetjent Carlo Sørensen havde man afholdt adventsfest på skolen. Eleverne fra skolens afgangsklasser samt elever fra de tre sidste årgange mødte talstærkt op, men desværre var der kun få elever fra tidligere årgange. Bestyrelsen agter dog at fortsætte disse arrangementer for derved at hverve nye medlemmer.

Elevforeningen havde været repræsenteret ved skolens afslutningsfest og havde uddelt legater til 4 elever.

Aftenens dirigent, skoleinspektør Bang-Sørensen, overbragte foreningen skolens lykønskning.

Efter generalforsamlingen underholdt skoledirektør Svend Aage Rasmussen med et causeri om undervisning i dag.

L. Winkler.

Generalforsamlingen

afholdtes som sædvanlig dagen før Kristi Himmelfartsdag.

Et 40-års jubilæum i en elevforening er ikke noget, man hører om hver dag, og det var vel også derfor, en pressefotograf havde fundet vej til mødet. Generalforsamlingen havde samlet ca. 80 deltagere, hvilket viser, at selv om foreningen er betydeligt ældre end lignende foreninger ved tilsvarende skoler i byen, er den absolut ikke tynget af alderen.

Formanden, pastor Baunsgaard, rettede i sin velkomst en særlig tak til Filskov og Liljeroth, der havde taget imod foreningens indbydelse til at være med denne aften. Foreningens første formand, Kaj Bjerregaard Jensen, der fik ideen til elevforeningen ved klassens 10-års jubilæum på Mejlborg i 1928, kunne desværre ikke være til stede, men en af stifterne, ekspeditionssekretær Aksel Højsgaard, Århus Oliefabrik, var til stede.

Ordinær generalforsamling i Munkegade Skoles Elevforening

afholdes onsdag den 14. maj kl. 20 i selskabslokaler på Hotel Royal, St. Torv.

Dagsorden ifølge foreningens vedtægter.

Rådmand Rudolf Jensen har lovet at komme og vil efter generalforsamlingen tale om »Skolens problemer i den indre by i de kommende tidere.

Efter generalforsamlingen er foreningen vært ved det sædvanlige traktement.

På bestyrelsens vegne

A. K. Baunsgaard,

Bemærk!

Tilmeldelse skal ske til skoleinspektørens kontor mellem kl. 12,15 og 13,15 — tlf. 12 23 60 — og seneste tilmelding er mandag den 12. maj.

SÅ SES VI!

Vi bringer

SPORTEN

Et volleyballhold i 1. division er udgået fra Munkegade skole!

Volleyball har i de sidste år erobret sig en plads ved siden af andre populære boldspil. Både som skolespil, konkurrencespil og motionsspil har det bevist sin eksistensberettigelse, og det dyrkes i dag af en tusindtallig skare.

Spillet stammer fra Amerika, og det var William G. Morgan, idrætsleder for KFUM i Holyoak, Massachusetts, der i 1895 startede. Det var tænkt som et motionsspil, men meget hurtigt blev det også et konkurrencespil, og i dag spilles volleyball af topidrætsmænd verden over.

Efter den første verdenskrig møder man spillet i Europa, velsagtens bragt over af de amerikanske soldater, men det er dog først efter sidste verdenskrig, at spillet virkelig har slået an her.

I 1947 blev det Internationale Volleyball Forbund oprettet i Paris, og siden er der spillet kampe om både europamesterskabet og verdensmesterskabet, ligesom det nu er repræsenteret ved olympiaden.

I tyverne kom spillet til Danmark, men der forløb ca. 25 år, inden danskerne virkelig fik smag for spillet. Oprettelsen af Dansk Volleyball Forbund i 1954, og ikke mindst dette forbunds optagelse i Dansk Idræts-Forbund i 1955, kan vist betragtes som et bevis på, at spillet nu har fundet grobund i Danmark, og at det har sin berettigelse i dansk idræt.

Volleyball spilles på en bane, der er 18×9 m, delt på midten af et net, der er 1 m bredt og 9,5 m langt. Net-højden er for herrer 2,43 m. Bolden er af blødt læder, har en omkreds på ca. 67 cm og vejer mellem 250—300 g. Holdet består af 6 spillere, 3 angrebsspillere og 3 forsvarsspillere. Det gælder nu om — som i badminton — at forhindre bolden i at berøre egen banehalvdel. Hvert hold har 3 spilleforsøg (3 slag), men den samme spiller må ikke spille bolden 2 gange i træk. Bolden fortsætter med at være i spil, til den berører en af banehalvdelene eller arealet uden for banen, eller til en af spillerne har forbrudt sig mod spillets love. Dersom det servende hold vinder bolden, tilkendes det 1 point. Der spilles til 15 points i hvert sæt. Alm. kampe bedst af 3 sæt. 1. div. og internationale kampe dog bedst af 5 sæt.

På Ny Munkegade skole blev spillet i 1960 indført af gymnastiklærer Jørgen Andersen. I forvejen var Munkegade med i alle sportsturneringer for skoler — og vandt ofte, dette gjaldt især fodbold og basketball. Det blev den daværende 3. mellem, der blev sat igang med at lære spillet. Regler eller spillesystemer vidste hverken klassen eller læreren noget om, alt kendskab til spillet stammede fra de kampe, lærer Andersen havde set.

I 1961, altså året efter, blev klasseholdet tilmeldt en turnering, der lige var startet, nemlig Århusmesterskabet for skoler. Denne tilmelding skete under stor morskab fra de

*Sidste turneringskamp i 1. division mod ASV.
Preben Jensen smash'er.*

andre idræts hold på skolen. Resultatet blev dog, at den første skole, der hjemførte Århusmesterskabet var — Ny Munkegade skole, — mens både håndbold- og fodboldholdene måtte »nøjes« med 2. pladser det år! Dog skal det indrømmes, at volleyballholdet vist kom lidt let til sejren, idet holdet kun spillede 1 kamp, før det var i finalen. (3 af de 4 hold, Munkegade skulle have mødt i sin afdeling, blev af ukendte årsager borte fra turneringen). Finalen blev spillet i Sct. Annagade skole og stod mellem Munkegade og Nørre Boulevard skole. Sidstnævnte hold, der hele dagen havde været gennem alle sine kampe før finalen, var dog så trætte, at Munkegade uden besvær vandt.

Året efter — 1962 — var finalen atter mellem Munkegade og Nørre Boulevard, og her måtte Nørre Boulevard igen se sig slået. Samme år vandt skoleholdet iøvrigt det jyske mesterskab i volleyball. Dette var dog også den sidste turnering, skoleholdet vandt, idet klassen, hvorfra holdet var hentet, nu efter endt realeksamen måtte forlade skolen. De klasser, der fulgte efter, fik andre gymnastiklærere, hvis interesse lå hos andre idrætsgrene.

Dog, helt lyst til at holde op med at spille volleyball, havde klassen ikke; de forsøgte at komme ind i andre klubber i Århus, men der var kun skoleklubber. Der var ikke andet at gøre end selv at lave en klub, og ved hjælp af lærer Karl Stjerne — der blev den første formand i klubben — lykkedes det at få startet Ny Munkegade skoles Volleyballklub. Med stor velvilje og hjælp fra daværende skoleinspektør Dethlefsen lykkedes det at blive godkendt som klub hos de lokale myndigheder, med heraf følgende ret til at få stillet et træningslokale til rådighed.

Klubben fik tildelt gymnastiksalen i — Ny Munkegade skole, og der har den været lige siden. I 1964 kvalificerede N.M.V.K. sig til oprykning i 1. division, idet klubben i semifinalen slog Skårup seminarium 15-4, 15-8, og i finalen vandt over Esbjerg 15-11, 15-13. Det at komme i 1. division var dog en større økonomisk belastning, end klubben havde regnet med, idet turneringsgebyret var på 800 kr. Disse penge kunne umuligt samles sammen, da alle i klubben enten var i lære eller læste videre. Endvidere skulle hele holdet — i følge reglerne — også være iført ens dragter, hvad der ikke gjorde det billigere. N.M.V.K. var ved, frivilligt at trække sig ud af 1. division, da der pludseligt dumpede en økonomisk hjælp på 500 kr. ind af døren. Det var en pop-

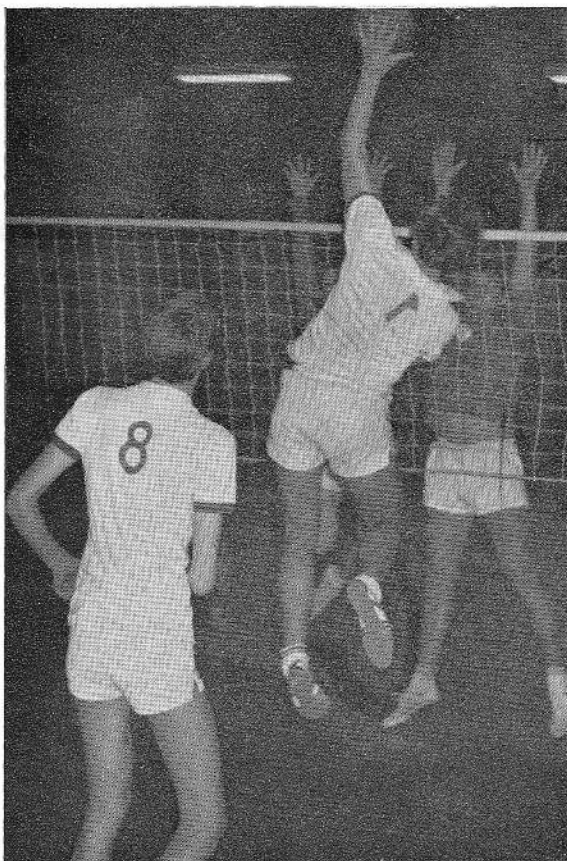
klub ved navn Centrum Pop'en, der havde hørt om klubbens vanskeligheder og nu kom til hjælp med en del af deres overskud.

Første år i 1. division gik dog ikke så godt for N.M.V.K., idet klubben blev andensidst og altså efter reglerne skulle rykke ud. Heldet var dog med klubben, idet der i mellemtiden var opstået så mange nye klubber, at 1. division blev udvidet med endnu 1 hold. Efter de 2 år måtte klubben dog ned i 2. division. I mellemtiden var N.M.V.K. blevet udvidet med damehold og junior- og drengehold. Desværre måtte dameholdet snart holde op igen, da det viste sig umuligt at få trænere til det.

1968 blev det store år for N.M.V.K., idet klubben igen dukkede op i 1. division, idet holdet i afgørende kamp i 2. division slog Hvidovre Volleyball Klub 15-11, 15-11. Desværre stod det igen dårligt til med økonomien, idet klubben lige havde haft 2 mand på dommerkursus og 1 på trænerkursus, endvidere var der lige blevet indkøbt nye bolde. Netop som klubben igen var ved at opgive at komme i 1. division, blev den igen økonomisk reddet — denne gang af tipsmidlerne.

Det største for klubben i 1968 var nok, at TV begyndte at sende uddrag af kampene. Dette blev en kæmpepropaganda for klubben og for volleyball. Blot var det en skam, at kommentatorerne gang på gang viste deres manglende kendskab til stoffet. Det var synd for dem — til skade for seerne, og lidt af en hån mod klubberne, der år efter år har

kaldt på pressens bevågenhed og altid har hjulpet ved tilrettelæggelse af stof. I 1968 lykkedes det endvidere klubben at blive repræsenteret på landsholdet, både mod Finland, Norge og Sverige. Desuden er der netop udtaget en mand fra N.M.V.K. til det hold, der i april rejser til de vest-europæiske mesterskaber i Finland. Endvidere har klubben fået 2 aspiranter til ungdomslandsholdet. I 1. division er det derimod ikke gået så godt, idet klubben med udgangen af denne sæson må forlade 1. division. Dog må det indrømmes, at det er meget svært at følge med i 1. division nu, idet de andre klubber 1) har fået proff. trænere, 2) kan træne i haller og aulaer, 3) kan træne hele sommeren på udendørs baner. De sidste 2 ting har desværre altid været savnet i Munkegade skole. Udover disse to ting kan kun ønskes, at flere lærere på skolen vil gå ind for volleyball, så tilgangen til klubben ikke pludselig standser. *Alex Holber.*

Fra sidste turneringskamp i 1. division mod ASV. Preben Jensen og Per Duus i angreb.

Skolen er meget glad for også i år under »Dagbogen« at kunne få lov til at sige tak for et godt samarbejde i 1968.

Det er ikke mindst elevforeningens bestyrelses fortjeneste, at så mange gamle Munkegadedrenge møder op på skolen til jubilæum. Det er mit indtryk, at de gamle drenge er glade for denne dag — vi vil fra skolens side gøre alt for, at man føler, at man er velkommen. I år, tror jeg, mødte det største hold op — 50 år — 40 år — 30 år — 25 år, ialt ca. 100 deltog i morgensangen og det efterfølgende hyggelige kaffebord. — Det er enestående, at man år efter år kan samle så mange på skolen.

Vi vil gerne fra skolens side bringe en hjertelig tak til elevforeningen for legaterne til vore store elever, som også i år blev uddelt af pastor Baunsgaard.

Vi håber på fortsat godt samarbejde med elevforeningen. Gamle elever er altid meget velkomne på Ny Munkegade skole. *S. E. Bang-Sørensen.*

Udgivet af
Munkegades skoles elevforening

Redigeret af
A. K. Baunsgaard

Tryk:
Kongsvang Bogtrykkeri

**MAJA
GAMMELGAARD'S
BOGHANDEL**

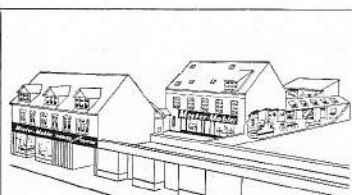
Nr. Alle 33
Telefon 12 17 37
Aarhus C

Kongelig Hofleverandør

BRUUN & SØRENSEN A/S

Ingeniørfirma

Mester-Møbler

NY MUNKEGADE 4 TLF. 13 28 88

TEKTRA A/s

Ingeniør & handelsfirma
Intern transport og lagerindretning

●
Guldsmedgade 22 . Aarhus C
Telefon 12 39 33

**BRD.
KOFOED**

STENHUGGERI . ÅRHUS C

Stempler og skilte

til ethvert formål

Tlf. 13 58 31

LEVERANDØR TIL DET KGL. DANSKE HOF

CERES BRYGGERIERNE A/S